

1. Cap mal gaire gros

Semblava el matí d'un diumenge qualsevol, un diumenge xafogós de principis de setembre en què no podia passar res d'extraordinari, molt menys una desgràcia.

M'acabava de discutir amb Sígrid. En realitat, havíem repetit la tradicional baralla de cada any per aquelles dates, perquè jo havia posat La Collita a l'holograma i, com de costum, ella havia protestat. Molt amablement jo li havia recordat que, si volia veure una altra cosa, també podia fer-ho a una altra banda: a la biblioteca, a la seva estació personal... o, millor encara, podia anar-se'n al Bosc Natural i perdre's una estona entre els arbres de plàstic.

No ho havia dit de cor, esclar. Per res del món hauria volgut haver de mirar La Collita tot sol. Però, com podia ser? Que la meva pròpia dona fos incapaç d'entendre *allò*?

Em vaig disculpar, li vaig pregar que es quedés. Amor meu. Al final es va estirar al sofà amb uns morros que li arribaven al sostre i em va encolomar els peus a la falda.

Així que, au, toca-li els peus, que eren flonjos i calents com un pastisset d'algues, mentre ella m'ignorava mirant-se el multivers de polsera.

Al mig del menjador, una palmera es gronxava sobre un mar d'aigües turquesa on mai ens podríem banyar. Jo suava i somiava amb rius i cascades luxurioses d'aigua fresca caient-me per sobre a dojo, però aquell cap de setmana ja havíem gastat tota l'aigua del racionament. No em podria dutxar fins dilluns.

—Amb amor i sacrifici, aconseguirem que els paradisos perduts tornin a ser realitat —deia la locutora per sobre d'una música ensucrada—. Esteu veient La Collita.

—Escòria! —va remugar Sígrid sense desenganxar els ulls del multivers.

Una selva exuberant s'escapolia de l'holograma i s'enfilava pels mobles i les parets. Estava tan ben feta que semblava de veritat. La delicadesa de les fulles amples i carneses d'una planta tropical, la claror atapeïda, el verd i l'ambre... Tota aquella bellesa desplegant-se per casa nostra va aconseguir que m'emocionés.

Quin poca pena, Amat!

Com deixes que juguïn així amb els teus sentiments!

Potser Sígrid tenia raó. Potser el millor seria canviar de canal. Veure què havien fet els meus seguidors en les votacions de la setmana (votar-me molt, esperava), tornar-me'n al llit i llegir fins que Coroc tingués el dinar a taula. Després m'ocuparia de qualsevol cosa, escacs, un passeig al caminador, el que fos per tal de distreure'm fins que aquell dia terrible acabés. Si em fallaven els ànims, sempre podia emborratxar-me amb el xut que atresorava a la biblioteca.

Ja estava a punt de cedir el comandament a Sígrid quan el macroestadi Virtux Tota va sepultar la selva i tots els meus plans d'evasió.

La mole, lluent i moderna, contrastava amb els edificis de façanes bombardejades que l'envoltaven al barri de Z, gratacels que literalment queien a trossos i on encara malviuen Protegits.

Ara les càmeres ens ensenyaven el Tota per dins. Garlandes de flors de plàstic decoraven els passadissos i les graderies. Centenars de milers de Protegits es regiraven als seients i xerraven a crits mentre rosegaven morro d'esquirol fregit.

—Que s'hi prestin d'aquesta manera! —Sígrid per fi s'ho mirava.

—Pobra gent. Potser nosaltres faríem el mateix.

—I aquests sonats?

Uns Protegits cridaven a càmera consignes sobre l'amor i el sacrifici, i brandaven torxes i dits gegants.

—Són els de l'extra.

—Què?

—Els que cobren extra. Els animadors.

Sígrid em va mirar com si l'acabés d'insultar.

—La PROPO d'Animació. La del juliol. Que no la vas votar?

Va callar un moment, just un segon de desconcert, una alenada vulnerable. Llavors va enfilem una lletania contra el Govern Temporal que hauria fet enrojolar els del Canal Xuclamunou.

Vaig deixar que s'esbravés mentre em preguntava com podia ser que algú que fins feia poc pertanyia a l'avantguarda política del país ignorés la implantació

d'una llei que havia aixecat tanta polseguera. Però, ben mirat, tampoc era tan estrany. Des que havia plegat de l'Agència que Sígrid ho ignorava gairebé tot: les notícies, els debats, les votacions menors. Si continuava així no trigaria a perdre punts de Reputació.

Jo estava preocupat, esclar. Però cada vegada que hi intentava parlar, ella m'acusava de paternalista, de serf del GT i d'un rosari de vileses per l'estil. I jo ja discutia prou a la feina. A casa el que volia era pau. O, com a mínim, armistici.

El menjador se'ns omplia de blat, el mateix que havíem vist plantar a la pista del Tota, créixer i daurar-se en directe en els programes de La Sembra. Avui, crescut i pletòric sota la llum dels focus, irradiava una lluïssor espectral, impròpia del dia i de la natura. Les melisses el segaven amb falç i dalles, els hàbits negres cerimonials movent-se amb parsimònia. Dalt de l'escenari, La Camperola les observava des del frontal de l'altar major.

Una esgarripança em va recórrer l'espina. La Camperola! L'original, la talla mil·lenària que només avui sortia de les catacumbes del Gran Temple per beneir La Collita. Gairebé no podia sostenir-li la mirada. La càmera la recorria com si la paladegés: la cabellera ondulant, el manoll de blat a cada mà, les dues serps enroscades als braços... I allò que em feia encongir, neguitós i alhora amb un bri d'excitació. Aquell esguard indiferent de qui tot ho crea i tot ho destrueix.

Gong!

Les melisses deixen les eines a terra i ajunten les mans sobre el cor. La multitud les imita. El xivarri desapareix, una remor sorda s'eleva des de les grades. És la gent, que resa.

Sígrid m'agafa una mà.

—Atenció —diu megafonia—: l'Espiga 455 és la vuit, nou, tres, tres, sis, quatre, hac, efa, o. La Deessa tot ens ho dona fins que tot ens ho reclama.

Vaig sospirar, alleugerit. A l'estadi encara es van viure uns instants més de tensió fins que va sonar la sintonia de flaibol. L'Espiga 455 no es trobava entre els congregats. El públic va tronar amb ovacions i aplaudiments.

Jo també aplaudia. M'hi vaig trobar.

Evidentment, vaig parar de seguida que me'n vaig adonar.

Darrere d'aquell codi hi havia una persona.

És clar que m'alegrava de no ser jo. I també m'alegrava de no haver de presenciar-ne el sacrifici. Però algú acabava de ser Collit.

Potser era a casa seva, com jo, assegut en un sofà gastat que havia pres la forma del seu cos. Potser es mirava La Collita, o potser no, i tot just ara llegia un missatge breu i sense ànima que l'informava del seu destí. Potser era una bona persona que no havia fet cap mal a ningú.

Si més no, cap mal gaire gros.

—Ets masoca. Per això t'ho miro.

Sígrid em deixava anar la mà i regirava la prestatgeria del darrere a la recerca d'algun llibre, fingint que aquell moment d'intimitat mai havia existit.

A l'holograma, música de tamborins i flautes. Un grup de joves despullats va pujar corrents a l'escenari amb torxes i dagues. Duien els cossos pintats i feien reverències espasmòdiques a la Camperola, era evident que anaven d'Amor fins a les celles. Saltaven, cridaven, erraven xocant per l'espai, es precipitaven